

Κείμενο: **ΑΛ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ**
 Φώτο: **Περιοδικό «Climb», «Vertical».**

Baffin Island- Arctic Monkeys



Επάνω. Το επιβλητικό βορειοανατολικό πιλιέ του Welshman's Peak.

Δεξιά. Οι Turner, Thomas, Mc Aleese στην κορυφή μετά το άνοιγμα της Arctic Monkeys.



Οι Stuart Mc Aleese, Mark Thomas και Twid Turner, άνοιξαν μια εκπληκτική νέα big wall διαδρομή, στη σπάνια επισκεπτόμενη Stewart Valley, στο Baffin Island. Η Arctic Monkeys (το όνομα της διαδρομής) κινείται σε νέο τερέν, ένα τεράστιο δίδρο στην αριστερή πλευρά της Βορειοανατολικής ορθοπλαγιάς (του Welshman's Peak), συνολικά 1200 μέτρα αναρρίχησης, που σκαρφάλωσαν σε 20 μέρες με portaledge, σε μια περίοδο κρύου καιρού με δυνατούς ανέμους. Αυτό είχε σαν συνέπεια κάποιες μέρες να σκαρφαλώνουν μόλις 10- 12 ώρες, ενώ για δύο από τις σχοινιές χρειάστηκαν προσπάθειες τριών ημερών. Για να προσεγγίσουν την ορθοπλαγιά χρειάστηκαν 500 μέτρα σε εύκολο πεδίο χιονιού και άλλα 200 μέτρα σε μεικτά μεσαίας δυσκολίας. Ο Turner, είχε τσεκάρει την πιθανή αυτή γραμμή από το 1999, όταν είχε ανοίξει την Edless Day, μια διαδρομή 900 μέτρων στο A3+, στη γειτονική ορθοπλαγιά του Citadel. Ο Mc Aleese θεωρείται ένας από τους καλύτερους αναρριχητές αυτή τη στιγμή, σε αυτό το είδος (big wall), αλλά για τον Thomas, αυτή ήταν η πρώτη εμπειρία του σε μια αναρρίχηση τέτοιας σοβαρότητας. Στην τεχνική πλευρά της διαδρομής, να αναφέρουμε ότι οι 31 νέες σχοινιές, έβγαλαν δυσκολίες ως V+, A4, με γενική σοβαρότητα VI.

Άνδεις- Illimani

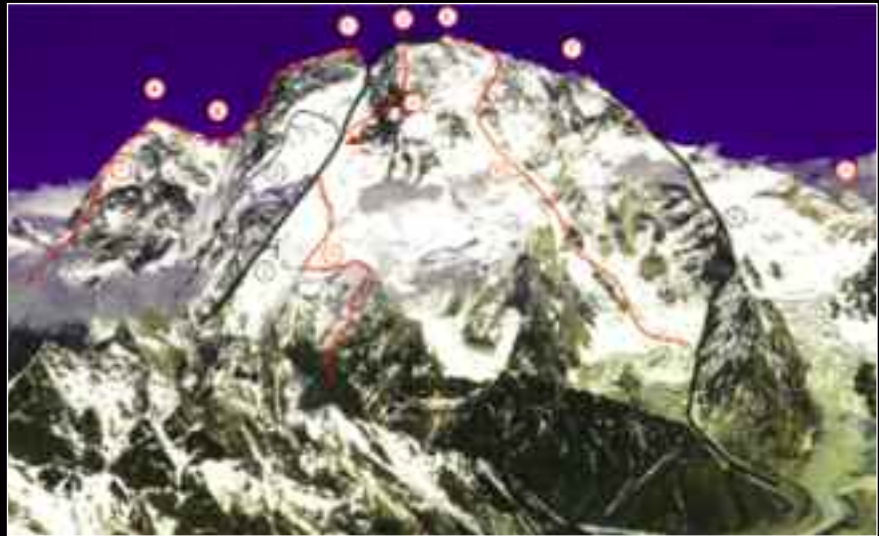
Στα τέλη Ιουλίου ο Florian Hill από την Αυστρία και ο Robert Rauch, από τη Γερμανία, σκαρφάλωσαν μια εντυπωσιακή νέα διαδρομή στο Illimani (6.438μ) των Βολιβιανών Άνδεων, την ψηλότερη κορυφή της Cordillera Real, και επέτειναν το κατόρθωμά τους, τραβερσάροντας ακόμη άλλες τέσσερις κορυφές. Η Deliver Me (VI, WI 6, M6+ 1.600 μ) χαράζει τη Νότια ορθοπλαγιά του βουνού, αλλά περνάει πάνω και από τις υπόλοιπες κορυφές του συγκροτήματος, που ξεπερνούν τα 5.400 μέτρα, σε μια τρελή αλπική κούρσα που κράτησε μόλις 21 ώρες συνεχούς προσπάθειας. Οι συνθήκες που συνάντησαν στη διαδρομή, ήταν κάτι παραπάνω από κρίσιμες. Κερδίζοντας υψόμετρο, ο πάγος γινόταν όλο και περισσότερο λεπτός, δίνοντάς τους περιορισμένες δυνατότητες ασφάλισης, ενώ τα σεράκ που απειλούσαν τη διαδρομή σε πολλά σημεία, τους ανάγκασε να κινηθούν στα επικίνδυνα τμήματα της διαδρομής γρήγορα και χωρίς σχοινί, παρατείνοντας το χρόνο κίνησής τους ως τα μεσάνυχτα. Στο δεύτερο και δυσκολότερο βίνουας που είχαν, η θερμοκρασία άγγιξε τους -27° C, αναγκάζοντας τον Hill, να σχολιάσει το εξής, σκεπτόμενος πάνω στην προσπάθειά τους. Αρχίζεις να νιώθεις την πραγματική ένταση της ορειβασίας, όταν κινείσαι σε ένα χαώδες, δύσκολο και επικίνδυνο πεδίο, χωρίς πληροφορίες, όπως κάναμε και εμείς στη Νότια ορθοπλαγιά του Illimani. Οδηγούμενοι από αγνό ένστικτο, επιστρέφουμε στη λέξη περιπέτεια, την πραγματική και αρχική έννοιά της.

Ερίκ για δυο Βρετανούς στο Περού

Σε μια επική προσπάθεια 4 ημερών, οι Βρετανοί Tony Barton και Tom Chamberlain, επιχειρήσαν μια μεγάλη νέα διαδρομή στο άγνωστο Huaguruncho (5.723μ) στην Cordillera Oriental (Ανατολικό Περού). Με την πρώτη ανάβαση το 1956, πάλι από Βρετανούς και με 50 και πλέον χρόνια ερημιάς και απομόνωσης με τρεις μόνο αναβάσεις, το απότομο και εντυπωσιακό αυτό βουνό, δεν προσφέρει εύκολη ανάβαση, ανάμεσα σε ένα περίπλοκο σύνολο από σεράκ, βράχια, όρθια fluts και επικίνδυνες κορνιζες. Ο Chamberlain που οδήγησε τις περισσότερες σχοινιές, αναγκάστηκε να σκαρφαλώσει πολλά μήκη σχοινοβίου, χωρίς ασφάλειες, ενώ οι δυνατότητες για καλά ρελέ ήταν ελάχιστες. Η διαδρομή τους κινήθηκε στη Νοτιοδυτική ορθοπλαγιά, αλλά σταμάτησε στο πλατώ, αρκετά κάτω από την κορυφή, καθώς η θύελλα που ξέσπασε, τους ανάγκασε σε ένα άθλιο βίνουας, με την κακοκαιρία να συνεχίζεται με πραγματικά... σκληρή χιονόπτωση, θάβοντας τα όνειρά τους, για την τελική προώθηση στην κορυφή. Πάντως τα κατάφεραν μια χαρά, βάζοντας στην τσέπη μια εξαιρετική ορθοπλαγιά και μια σπουδαία νέα διαδρομή, με 24 σχοινιές σε τεχνικό πεδίο, με δυσκολία V, 5, 900 και υψομετρική 1000 μέτρων σκληρής αναρρίχησης.

Επιτυχία για τον Inurategi στο Broad Peak

Στις 18 Ιουλίου, ο Βάσκο και γνωστός Ιμαλαϊστής Alberto Inurategi, ολοκλήρωσε την τραβέρσα του Broad Peak (8.047μ) σε αλπικό στυλ. Δέκα μέρες πριν, σε μια πρώτη προσπάθεια στο project, είχε καταφέρει μαζί με τους Juan Vallejo και Mikel Zabalza, να ανοίξουν μια νέα διαδρομή, προς τη Βόρεια κορυφή του βουνού. Το Broad peak είναι η 12η ψηλότερη κορυφή του πλανήτη και αποτελείται από τρεις διακριτές εξάρσεις, τη North (7.550μ), τη Central (8.011μ) και τη Main (8.047μ). Η τραβέρσα των τριών κορυφών, είχε και στο παρελθόν απασχολήσει μεγάλους ορειβάτες, όπως τους Jerzy Kukuczka και Voytek Kurtyka, οι οποίοι το 1984 είχαν καταφέρει την τραβέρσα, σε αλπικό στυλ σε μόλις τέσσερις μέρες. Έντεκα χρόνια μετά, το ίδιο κατάφεραν και οι Γαπωνέζοι, Toru Hattori, Toshiyuki Kitamura και Masafumi Todaka, σε μια προσπάθεια εφτά ημερών από το base camp. Οι Inurategi, Vallejo και Zabalza, αφού σκαρφάλωσαν στη νορμάλ διαδρομή του βουνού... και τη γειτονική Pastora Peak (6.379μ) ξεκίνησαν την προσπάθειά τους, σκαρφαλώνοντας 1000 νέα μέτρα, στη Δυτική ορθοπλαγιά της Βόρειας κορυφής, με κλίσεις 45 ως 60ο. Από την κορυφή συνέχισαν στο διάσελο ανάμεσα στη North και τη Main, όπου και υποχρεώθηκαν σε βίνουας στα 7300μ, πριν την επομένη η κακοκαιρία τους υποχρέωσε σε μια άδοξη υποχώρηση. Η επιμονή τους επιβραβεύτηκε σε μια δεύτερη προσπάθεια, έξι μέρες μετά, όταν επανέλαβαν τα ίδια σε απίστευτο χρόνο και από τα 7.300 μέτρα, σε 14 ώρες βρέθηκαν στη Central



και από εκεί, οι Valejo και Zabalza, χωρίς τρόφιμα και υγρά, στο base camp, τουλάχιστον 1.000 μέτρα πιο κάτω. Είχαν αφήσει όμως πίσω τους τον Inurategi, ο οποίος μετά από ένα ακόμη βίνουας, κατάφερε την επομένη να πατήσει και στη Main, ολοκληρώνοντας έτσι μια από τις σημαντικότερες αναβάσεις στα Ιμαλάια, για τα τελευταία χρόνια. Να σημειώσουμε, ότι ο Inurategi, ήταν ο δέκατος ορειβάτης που κατάφερε αναβάσεις και στις 14, θάρες του πλανήτη, αλλά μόλις ο 4ος που το κατάφερε

Ο τεράστιος όγκος του Broad Peak με τις τρεις κορφές C: Central, E: Main, A: North και χαραγμένες τις υπάρχουσες διαδρομές.

με το σωστό ...τρόπο, σε αλπικό στυλ και ξεχνώντας το συμπληρωματικό οξυγόνο.

Εξωτικές νέες διαδρομές στις μεγάλες ορθοπλαγιές της Γροιλανδίας

Μέσα στο καλοκαίρι που μόλις πέρασε, τα αδέρφια Nicolas και Olivier Favresse και ο φίλος τους Sean Villanueva, καθώς και ο Αμερικανός αναρριχητής και φωτογράφος Ben Ditto, επιδόθηκαν σε ένα κρεσέντο ανοίγματος νέων διαδρομών, στη Δυτική ακτή της Γροιλανδίας. Στο ταξίδι τους το κύριο στοιχείο, ήταν αυτό της έντονης περιπέτειας και εξερεύνησης, καθώς επιστεύτηκαν τη μετακίνησή τους σε ένα Βρετανό ναυτικό, τον Bob Shepton, ο οποίος...φιλοξένησε την αποστολή, στο 10μετρο σκάφος του, το Dodos Delight, από το κατάρωμα του οποίου, ξεκινούσαν απευθείας οι διαδρομές. Ο Shepton παρά τη μη σπασμένη μηχανή του σκάφους, διάνυσε 300 μίλια μόνο την πρώτη εβδομάδα, και άλλα 1000 τουλάχιστον στο υπόλοιπο ταξίδι, γύρω από τις μεγάλες ορθοπλαγιές, δίνοντας στους ταλαντούχους αναρριχητές, τη δυνατότητα να σιστάρουν και να σκαρφαλώσουν, πολλές νέες γραμμές με συνεχή δυσκολία, σοβαρό και σκληρό σκαρφάλωμα και παραδοσιακή ασφάλιση και το κυριότερο χωρίς να αφήσουν σημάδια στο πέρασμά τους (βύσματα). Αναφέρουμε κάποιες από τις νέες διαδρομές, όπως τη Red Chili Cream Cracker και τη Seagulls Garden (και οι δύο 400μ), την Brown Balls (400μ) και την Devils Drew (850μ) στο Seagull Wall. Η τελευταία ήταν και η σοβαρότερη και πιο περιπετειώδης διαδρομή του ταξιδιού τους. Τέλος την Close Call Wall (550μ) και την Chloe (14 δύσκολες σχοινιές) που ονόμασαν προς τιμή της 23χρονης ταλαντούχας αναρριχήτριας, που σκοτώθηκε τον Αύγουστο στην Aiguille Noire του Mont Blanc. Οι περισσότερες από τις διαδρομές που άνοιξαν οι εξαιρετικοί αυτοί αναρριχητές, δεν βαθμολογήθηκαν και αυτό που μένει, είναι να δούμε νέες ομάδες να τις επαναλαμβάνουν, αν και αυτό είναι που προσδίδει ένα ακόμη στοιχείο περιπέτειας, σε αυτούς που θα επιχειρήσουν ένα τέτοιο ταξίδι.

Rescue 3 International

Παρέχεται πιστοποιητικό από την Rescue 3 International

Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ, αντιπρόεδρος της Rescue 3 International, του μεγαλύτερου διεθνούς εκπαιδευτικού οργανισμού διάσωσης, προμηθεύει σχολές για αντιμετώπιση καταστάσεων σε ρυμια νερό, πλημμυρές, κλιμακρωτίες κ.α. Απευθύνονται σε:

- Πυροσβεστική Υπηρεσία
- Ομάδες διάσωσης
- Ελληνική Αστυνομία
- Ελληνικό Στρατό
- Ναυαγοσωστές
- Οδηγούς Rafting
- Εκπαιδευτές Kayak
- Συνοδούς καταβάσεων

Υπεύθυνος: Γιάννης Καλλίδης | <http://www.rescue3.gr> & giannis@rescue3.gr
 Τηλ: +944 656029 | Μονόβιοτο - Ρεσκούε 3 γρ. Τ.Κ. 72541 - 144 10 Αθήνα

Grand Rocheuse-Mont Blanc

Στα μέσα του Απριλίου, οι Sylvain Audibert, Fred Degoulet, Benjamin Guignonnet και Jeremy Rumebe, πρόσθεσαν μια νέα σκληρή μεικτή γραμμή, στη Βορεινή ορθοπλαγιά της Aiguille Verte, δεξιά από την Too late to say I'm sorry, λίγο πριν την έξοδο του Couloir Couturier. Η νέα διαδρομή (Oh Yeah) βγάζει 350 μέτρα με σκαρφάλωμα στο M6 και A1 και συνολικά επτά σχοινιές ντελικάτου μεικτού πεδίου.



Επάνω. Η *Too late to say I'm sorry* (αριστερά) και η *Oh Yeah* (δεξιά) στην *Aiguille Verte*.

Δεξιά. Στα όμορφα τμήματα πάγου της διαδρομής *Oh Yeah*.



Matterhorn



Στο Valtournanche, το Matterhorn, είναι κάτι σαν τη Μέκκα για τους κατοίκους και τους ορειβάτες της κοιλάδας. Ο Marco Barmasse, ένας από τους μεγάλους αλπινιστές της κοιλάδας, ήταν μέλος της ομάδας που πέτυχε την πρώτη χειμερινή επανάληψη της Δυτικής ορθοπλαγιάς το 1978, ενώ το 1983 άνοιξε και την *diretissima* στη Νότια ορθοπλαγιά, μαζί με το Walter Cazzanelli και το Vittorio de Tsoni. Το 1986 οδήγησε μια προσπάθεια στο μεγάλο σχίσμα που διατρέχει τη Νότια, δεξιά από την κόψη Lion, αλλά αυτή η προσπάθεια ήταν πολύ φιλόδοξη, για τα μέσα και το επίπεδο της εποχής. 24 χρόνια μετά, ο γιος του Marco, ο Herne Barmasse, είναι πλέον ένας μεγάλος οδηγός και αλπινιστής, - και αυτός, που σόλαρε την *diretissima* του πατέρα του, στη Νότια. Γιατί να μην ήταν και αυτός, που θα ολοκλήρωνε το όνειρο του Marco. Φέτος η εφήμερη διαδρομή, ντύθηκε με τις κατάλληλες συνθήκες και οι δυο τους, πατέρας και γιος, ξεκίνησαν στις 13 Μαρτίου, για την ονειρική γραμμή, η οποία παραδόθηκε στο ταλέντο, την εμπειρία και την ικανότητά τους, απαίτησε όμως όλες τις τεχνικές της μοντέρνας μεικτής αναρρίχησης. Ο Herne (32) και ο Marco (61 ετών) πρόσθεσαν μια σημαντική νέα σελίδα, στην ιστορία του μυθικού αυτού βουνού, αν και η προσπάθεια του πατέρα Barmasse το 1986, αν πετύχαινε, θα ήταν μια από τα μεγάλα ορειβατικά επιτεύγματα, πολύ πιο μπροστά από την εποχή του.

Matterhorn, νότια όψη, διαδρομή Barmasse.

Νέα διαδρομή και στις Jorasses

Νέα διαδρομή και στην Ανατολική των Jorasses. Η διαδρομή σταματά μόλις 50 μέτρα χαμηλότερα από την ακμή της κόψης Tronchey, χαράζοντας την ανατολική ορθοπλαγιά, χωρίς να συνεχίζει στην κορυφή. Αλλά τι διαδρομή. Οι Marco Arrino, Micel Caranotte και Sergio de Leo και Marcello Sanguineti, διάλεξαν μια εφήμερη γραμμή, που ξεκινά από την *diretissima* των Grassi-Luzi-Rossi (1985) και συνεχίζει δεξιότερα σε μια διαδρομή, που υπομονετικά περίμενε τις σπάνια καλές συνθήκες και μια αφοσιωμένη σχινοσυντροφιά, για να παραδοθεί, όχι εύκολα, γιατί στα 450 μέτρα της βγάζει VI, 4+/5R σε πάγο και M6+ σε μεικτά. Η Plein Sud, είναι γεγονός και μένει να δούμε αν θα ξαναδώσει τη συγκατάθεσή της, σε μελλοντικές επαναλήψεις. Το σίγουρο είναι, ότι πρόκειται πλέον, για μια από τις σημαντικότερες και σκληρότερες μεικτές, στο συγκρότημα του Mont Blanc.



Επάνω. Grandes Jorasses, νότια ορθοπλαγιά Diretissima (αριστερά) και η Plein Sud (δεξιά).

Δεξιά. Σκαρφαλώνοντας στην Plein Sud.



ΟΤΙ ΨΑΧΝΕΙΣ ΣΕ ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ:

ΟΡΕΙΒΑΣΙΑ / ΠΕΖΟΠΟΡΙΑ / ΑΝΑΡΡΙΧΗΣΗ /
OUTDOOR ACTIVITIES / RUNNING / CAMPING



www.v15.gr

Ειδικές προσφορές για αγορές ON LINE!

